Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 20. sierpnia 1903. **Część XIV.**

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. lipca 1903 L. 54.891, w przedmiocie przedłużenia gminie m. Stanisławowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Stanisławowa udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kraj. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Stanisławowa na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. ust. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących dziewięciu do miasta prowadzących drogach:

1. Mykietyńce-Knihynin;
2. Krechowce-Knihynin;
3. Pasieczna-Knihynin;
4. Opryszowce-Knihynin;
5. Czukałówka-Knihynin;
6. Krechowce-Knihynin (Ul. Lipowa);
7. Zagwóźdź-Knihynin;
8. Wołczyniec-Knihynin;
9. na drodze do kolei żelaznej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta a to według następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 6 (sześć) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, roboty uskuteczniono zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 względnie §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina m. Stanisławowa, pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna Władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z 7. lipca

1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. września 1886, względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni Zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w Art. III. poszczególnionych to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Stanisławowa pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie dnia 3. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 77.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lipca 1903 L. 57.623, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowej udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1898 (Dz. u. kr. Nr. 89.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dambski w. r.

Nr. 78.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lipca 1903 L. 58.926, w przedmiocie przedłożenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sędziszów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowej udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4 września 1898 (Dz. u. kr. Nr. 89) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sędziszów na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sędziszów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dambski w. r.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lipca 1903 L. 60.169, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Borszczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Uście biskupie-Jezierzany na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Borszczowie udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 55.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Uście biskupie-Jezierzany na przeciąg dalszych lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Borszczowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Uście biskupie-Jezierzany, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 80.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. lipca 1903 L. 57.304, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Rzeszowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Rzeszowa udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Rzeszowa na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartemi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32., z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1885 Dz. u. kr N. 80., zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Rzeszowa pobierać ma myto kopytkowe przy siedmiu rogatkach miejskich a mianowicie:

1. na drodze zwanej Łańcucko-Tyczyńska;
2. na drodze zwanej Ruska wieś;
3. na drodze zwanej Sandomierska;
4. na drodze zwanej Krakowska;
5. na drodze zwanej Stajnie;
6. na drodze zwanej Psiarniska i
7. na drodze zwanej Staroniwa.

Rogatka na drodze zwanej Ruska wieś, tudzież rogatka na drodze Łańcucko-Tyczyńskiej, mają być postawione na takich punktach, ażeby na pierwszej przejazd pomiędzy miastem a dworcem kolejowym i magazynami kolejowymi, na drugiej zaś komunikacya pomiędzy Tyczynem a Łańcutem wolne były od myta kopytkowego.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 7. lipca 1903

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w r.

Nr. 81.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lipca 1903 L. 48.076, o zmianie w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl §. 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 14. września 1876 L. 42.884, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55. ex 1876), o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się z powodu ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 L. 4269, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 42.), wyłączenia z powiatu politycznego Kołomyja a wcielenia do powiatu politycznego Peczeniżyn gminy i obszaru dworskiego w Jabłonowie, miejscowości będącej siedzibą izraelickiego urzędu metrykalnego, w którego okręgu położoną jest miejscowość Ispas, pozostająca nadal w obrębie c. k. Starostwa w Kołomyi, następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonym obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76.).

§. 1.

Miejscowość Ispas wyłącza się z izraelickiego okręgu metrykalnego w Jabłonowie (powiat polityczny Peczeniżyn) a wciela się ją do izraelickiego okręgu metrykalnego w Kołomyi (powiat polityczny Kołomyja).

§. 2.

Do izraelickiego okręgu metrykalnego w Jabłonowie należą więc odtąd miejscowości:

1. Akreszory, 2. Bania berezowska, 3. Berezów niżny, 4. Berezów wyżny, 5. Jabłonów, 6. Kowalówka, 7. Łucza, 8. Łuszki, 9. Myszyn, 10. Stopczatów, 11. Tekucza;

a do izraelickiego okręgu metrykalnego w Kołomyi miejscowości:

1. Ceniawa, 2. Chlebiczyn leśny, 3. Czeremchów, 4. Debesławce z Traczem, 5. Dziatkowce, 6. Dobrowódka, 7. Ispas, 8. Iwanowce, 9. Kamionki małe z Godami, 10. Kamionki wielkie, 11. Kołomyja, 12. Korolówka, 13. Kornicz z Kropowiszczem, 14. Korszów, 15. Kujdańce, 16. Liski, 17. Matyjowce, 18. Michałków, 19. Oskrzesińce, 20. Pererów z Pilipami, 21. Wołowe i Trościanka, 22. Piadyki, 23. Podhajczyki, 24. Rakowczyk, 25. Siemakowce z Cuculinem, 26. Słobódka leśna, 27. Sopów, 28. Szeparowce, 29. Tłumaczyk, 30. Werbiąż niżny, 31. Werbiąż wyżny, 32. Załucze, 33. Zamulińce, 34. Żukocin.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 17. lipca 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.